

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/23/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201749
Dátum vydania rozhodnutia: 19.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201749.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: npráp. T. G., nar. XX.XX.XXXX, P., právne zastúpený JUDr. Tatianou Vóobelovou, advokátkou so sídlom Bajzova 2, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KM-OLVS-55/2014/OPK zo dňa 10.09.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/223/2014-89 zo dňa 15. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/223/2014-89 zo dňa 15. januára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. p. KM-OLVS-55/2014/OPK zo dňa 10.09.2014. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil Personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 129 zo dňa 25.06.2014 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa“), ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, a rozklad žalobcu zamietol.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že procesné postupy boli zachované. V správnom konaní platí zásada rovnosti účastníkov. Súd sa zaoberal námietkou žalobcu, že táto zásada bola žalovaným ako aj prvostupňovým orgánom porušená, keď nebol náležite zistený skutkový stav, vykonané dôkazy boli vyhodnotené v jeho neprospech a na dôkazy vykonané v jeho prospech nebolo dostatočne prihliadnuté. Po preskúmaní rozhodnutia žalovaného a administratívneho spisu súd zistil, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal jednotlivými dôkazmi a v rozhodnutí uviedol ako sa vysporiadal so zabezpečenými dôkazmi. K námietke žalobcu uviedol, že aj keď žalobcom uvedené osoby priamo nepočuli obsah konverzácie medzi žalobcom a J. X. a jej sestrou a nemôžu priamo potvrdiť protiprávne

konanie žalobcu, všetky ostatné okolnosti uvádzané menovanými súhlasia a zhodujú sa s výpoveďami ostatných vypočutých osôb.

Súd popísal výpoveď vodiča autobusu Y. R., H. C., J. X. a jej sestry H. U. a službukonajúcich policajtov.

Konštatoval, že uvedené konanie žalobcu a jeho intenzita nie sú zlučiteľné so služobnou prísahou, ktorú žalobca zložil. Súd sa pri preskúmaní administratívneho spisu oboznámil s fotokópiami SMS správ, ktoré žalobca posielal J. X.. V tejto súvislosti konštatoval, že intenzita, s akou boli správy odosielané, ako aj intenzita zmeškaných hovorov od žalobcu J. X. hraničí s obťažovaním, predstavuje skrytý nátlak a toto konanie žalovaný správne vyhodnotil ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. V zákone č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) zákonodarca v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e) explicitne nedefinuje, čo pokladá za „porušenie prísahy“ alebo „porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom“. Z týchto dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom, a ktoré tak ponechali správnomu orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení porušenia prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, zákon nevymedzuje, z akých hľadísk má správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy správneho orgánu, ktorý tak môže pri skúmaní intenzity preukázaného porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti prihliadnuť na osobu policajta (jeho doterajšie hodnotenie), na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postup pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu služobnej povinnosti, na preukázanú mieru zavinenia, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností, na dôsledky. Zákon tu síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka Policajného zboru pre porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení. Žalovaný v tomto prípade postupoval v súlade s týmto pravidlom, úplne zistil všetky skutkové okolnosti, vykonal rozsiahle dokazovanie, zohľadnil doterajšie hodnotenie žalobcu (násilné správanie žalobcu spomínané v hodnotení), dôkazy vyhodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému správny orgán dospel, zodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania v súlade s ustanovením § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.

Z vykonaného dokazovania, predloženej dokumentácie z miesta incidentu v dome v obci Sása, na ulici U., na autobusovej stanici vo Zvolene, v budove katastrálneho úradu vo Zvolene a pri susedovom dome v obci Sása, ďalej z výpovedí poškodených, zasahujúcich príslušníkov PMJ v obci Sása a svedkov, zo zvukového záznamu prijatého oznámenia na linke 158 zo systému REDAT, ako aj z fotokópie SMS správ, ktoré žalobca poslal J. X., bolo podľa názoru súdu v danom prípade dostatočným spôsobom preukázané, že žalobca konal v rozpore so záujmami Policajného zboru, ohrozil vážnosť Policajného zboru, keď svojim nevhodným správaním obťažoval občanov, neoprávnenne vnikol do obydľia občanov, prenasledoval a šikanóznym spôsobom znepriemňoval život občanom. Oprávnený orgán vyhodnotil správanie sa žalobcu ako hrubé porušenie služobnej disciplíny. Názor žalovaného bol riadne odôvodnený v napadnutých rozhodnutiach a bol v súlade so zákonom na základe voľnej úvahy oprávneného orgánu.

V podaní žalobcu, ktoré bolo súdu doručené dňa 12.1.2016, žalobca uvádza, že proti J. X. bolo vznesené obvinenie pre prečin podvodu. V tomto konaní žalobca vystupuje ako poškodený. V tejto súvislosti súd poukázal na skutočnosť, že žalobca je policajt v štátnej službe, ako taký je povinný poznať zákony a riadiť sa nimi a je na neho kladený vyšší štandard morálnych a etických zásad. Žalobca mal preto postupovať pri vymáhaní svojho dlhu zákonným spôsobom a nie spôsobom samozvaného vymáhania dlhu, ktorý nemá oporu v zákone. Samotné trestné konanie vedené proti J. X. nie je pre posúdenie prepustenia žalobcu zo služobného pomeru právne dôležité. Žalovaný nespochybnil

skutočnosť, že žalobca skutočne peniaze J. X. požičal. Súd konštatoval, že znenie SMS správy, na ktorú sa žalobca odvoláva, ktorou J. X. pozvala žalobcu na čaj nedokazuje, že v iný deň nevnikol do jej domu bez pozvania. Podľa žalobcu výpoveď svedka T. X., suseda J. X. v trestnom konaní svedčí o tom, že do domu J. X. alobca násilne nevnikol, ale ona ho mala pozvať. Súd k tejto skutočnosti uviedol, že po preštudovaní výpovede T. X. v trestnom konaní, ktoré do spisu žalobca založil ako prílohu k tomuto podaniu, zistil, že pán X. si pamätá, že nejakú sobotu ráno u neho zvonil žalobca a pýtal sa, či je doma pani X. alebo U.. V tom prišla domov pani X. a žalobca išiel do domu spolu s ňou. Svedok uviedol, že pani X. zavolala pána G. do domu, že tam sa budú rozprávať. Súd však zistil, že dňa 30. apríla 2014, kedy došlo k násilnému vniknutiu žalobcu do domu J. X. a jej sestry nebola sobota, ale streda. Výpoveď tohto svedka teda nespochybňuje výpoveď J. X. a jej sestry H. U. ohľadom násilného vniknutia do ich domu žalobcom v iný deň.

Konanie o prepustení zo služobného pomeru je konaním odlišným od trestného, príp. priestupkového konania, nie je závislé od výsledkov trestného konania súvisiaceho so skutkom žalobcu, pretože dôvody na prepustenie nemusia spĺňať kvalifikáciu trestného činu. Súd zdôrazňuje, že nevyhnutnou podmienkou vzniku služobného pomeru občana k Policajnému zboru (§ 16 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.) je zloženie služobnej prísahy v znení uvedenom v § 17 ods. 1 predmetného zákona. Služobná prísaha nie je len prázdnu proklamáciou, určenou k obradným efektom ceremoniálu slávnostného prijatia občana do Policajného zboru, ale skutočným potvrdením záväzku. Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z.z. jej obsah je súčasťou služobnej disciplíny a podľa § 48 predmetného zákona i pojmovým znakom ďalších povinností policajta. Porušenie služobnej prísahy je tiež pojmovým znakom právneho dôvodu prepustenia policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Žalobca sa v riešenom prípade čestne a zodpovedne nezachoval, konal v hrubom rozpore so služobnou prísahou. Žalovaný preto opodstatnene posúdil konanie žalobcu ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy bez možnosti ponechania v služobnom pomere.

Zložením sľubu sa občan stáva príslušníkom Policajného zboru, kategórie osôb, ktorých konanie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. A od iných osôb nemožno očakávať plnenie sľubu - vyššiu vernosť a ani zhovievavosť k policajtovi, ktorý sa dopustil protiprávneho konania. Naopak, prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali.

Svojím konaním v rozpore s povinnosťami príslušníka Policajného zboru upravenými príslušnými zákonmi na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov Policajného zboru, s ktorými bol riadne oboznámený, ako i s prísahou a rozkazmi Ministra vnútra Slovenskej republiky(napr. č.2/2002, 18/2008) naplnil predpoklady na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z.

Súd nezistil, že by v priebehu konania boli porušené procesné práva žalobcu, prípadne nastala taká vada v rozhodnutí alebo konaní žalovaného, ktorá by spôsobila ich nezákonnosť. Na základe uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že nemožno žalobcovi priznať úspech v konaní, postup a rozhodnutia žalovaného boli v súlade so zákonom, ktorý sa dôsledne vysporiadal s námietkami žalobcu a nie je dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a),b),d) a f) O.s.p, t. j. z dôvodu, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, zakladá tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Žalobca popísal skutkový stav, poukázal na priebeh administratívneho a súdneho konania, na predložené

dôkazy a výpovede jednotlivých osôb.

Namietal, že v zápisnici o výsluchu účastníka konania v administratívnom konaní dňa 16.05.2014 opísal okolnosti zoznámenia s J. X. a jej sestrou Mgr. H. U. ako aj okolnosti, za ktorých jej požičal finančné prostriedky vo výške 4 000 €. Zdôraznil, že sa J. X. a ani jej sestre nevyhráždal, ani im nenadával, nikdy z jeho strany nedošlo k zastrašovaniu týchto osôb.

Uviedol, že krajský súd pri preskúmaní zákonnosti napadnutých rozhodnutí nevenoval pozornosť jeho tvrdeniu, že stretnutia s ním iniciovala J. X. s tým, že v dané dni bude mať peniaze a vráti mu pôžičku a práve za tým účelom sa s J. X. stretával aj v dňoch, ktoré sa uvádzajú v personálnom rozkaze, očakával, že mu požičané peniaze tak ako sľubovala, vráti. Uviedol, že žalovaný mal výpis SMS, a tento výpis s kópiou znenia SMS predložil aj krajskému súdu. Žalobca poukázal na obsah SMS správ a namietal, že krajský súd si obsah SMS, ktoré predložil, vyložil inak.

Poukázal na to, že od podania žaloby boli preukázané skutočnosti, ktoré uviedol v žalobe jednak v trestnom konaní vedenom proti nemu pre zločin vydierania § 189 ods. 1 Tr. zák. Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekciou kontroly a inšpekčnej služby, a jednak v trestnom konaní vedenom proti J. X. pre prečin podvodu § 221 ods. 1, 2 Tr. zák. vedenom na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Žiar nad Hronom. V tomto súdnom konaní pripojil dôkazy s cieľom verifikovať už vykonané dôkazy v správnom súdnictve, bol toho názoru, že vykonanie dôkazov v správnom súdnictve je v súlade s procesným postupom, pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§250i ods.1 O.s.p.). Právne argumentoval aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.8 Szd 1/2010.

Ďalej namietal, že žalovaný v odôvodnení personálneho rozkazu poukazuje na to, že dôsledne vyhodnotil uvedené dôkazy jednotlivo i v ich vzájomných súvislostiach bez ohľadu na to, či svedčia v jeho prospech alebo neprospech. Žalobca zdôraznil, že v danej dôkaznej situácii sa javí nedostatočný postup žalovaného, pretože vyhodnotenie dokazovania, ktoré vykonal žalovaný bez prihliadnutia na jeho výpoveď i na výpoveď jeho brata, diametrálne odlišnú od výpovede poškodenej osoby J. X. a jej sestry, nenaplnilo zákonnú požiadavku povinnosti administratívneho orgánu vykonať dôkazy tak, aby sa na ich základe správnu úvahou pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona mohlo dospieť pri dodržaní logických záverov k rozhodnutiu, ktoré bude dostatočne presvedčivé.

Vzhľadom k okolnostiam sa ako správny a primeraný prostriedok javí skonfrontovanie žalobcu a osôb vypočutých v administratívnom konaní, pričom by sa mohli vyjadriť k podstatnej okolnosti, či sa dopustil protiprávneho konania, ktoré mu je v personálnom rozkaze kladené za vinu. Z toho dôvodu nesúhlasil so záverom krajského súdu vysloveného na str. 15 napadnutého rozsudku, že súd nezistil porušenie jeho procesného práva, nezistil vadu v rozhodnutí i v postupe konania, ktorá by zakladala nezákonnosť rozhodnutia, naopak krajský súd konštatoval, že žalovaný sa dôsledne vysporiadal s jeho námietkami, jeho postup a rozhodnutia boli v súlade so zákonom.

Vytýkal krajskému súdu závažné pochybenia v priebehu súdneho konania, pretože súd nahradil činnosť administratívneho orgánu tak, že rozšíril predmet porušenia služobných povinností a služobnej prísahy o ďalšie skutky, ktoré neboli v personálnom rozkaze uvedené a ku ktorým som žalobca v administratívnom ani v súdnom konaní nevyjadroval, zhodnotil jeho doterajšie pôsobenie v Policajnom zbore rozoberaním do detailov niektoré disciplinárne previnenia od začiatku nástupu do služobného pomeru a z jeho vyhodnotenia vyplýva, že boli pre žalobcu príťažujúcou okolnosťou, aj keď týmto služobným hodnotením sa vôbec administratívny orgán nezaoberal. Postup krajského súdu nebol v súlade so zákonom a nebol ani v súlade s ustálenou súdnou praxou, čím súd porušil zásadu predvídateľnosti rozhodovacej činnosti orgánov súdnej moci a s ním súvisiaci princíp právnej istoty, jeho rozhodnutie tým vykazuje znaky arbitrárnosti.

Z odôvodnenia personálneho rozkazu zreteľne vyplýva, že žalovaný nebral v úvahu služobné hodnotenie, aj keď bolo založené v administratívnom spise, vzal v úvahu len predmetné protiprávne konania

obsiahnuté v personálnom rozkaze v bodoch 1-6, a len toto protiprávne konanie hodnotil z hľadiska porušenia služobnej disciplíny a plnenia služobných povinností. Žalobca nevedel odkiaľ krajský súd vzal v úvahu tú skutočnosť, že žalovaný zohľadnil násilné správanie žalobcu spomínané v hodnotení. Krajský súd popisoval jeho potrestanie za porušenie základných povinností dňa 11.05.1995 na ubytovni Strednej odbornej školy Policajného zboru v L., opisoval previnenie z 01.03.2011, kedy ako veliteľ hliadky kričal na Y. a správal sa arogantne, no krajský súd ale už nespomenul 26 disciplinárnych odmenení, z toho jedno mimoriadne.

Záverom uviedol, že rozsudok považuje po stránke vecnej i právne za nesprávny a teda nezákonný a so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý sa stotožnil v plnom rozsahu s napadnutým rozhodnutím žalovaného, nesúhlasí. Výtýkal súdu, že sa s jeho skutkovými a právnymi argumentmi zaoberal len povrchne a nechal bez povšimnutia jeho námietky na nesprávny úradný postup, resp. chyby v procesnom postupe administratívneho konania. Postupom žalovaného sa mu odňala náležitá právna ochrana, nemal možnosť klásť otázky vypočúvaným osobám, byť pri ich výsluchu, vyjadrovať sa k výpovediam a rozpory vo výpovediach odstrániť i za pomoci konfrontácie najmä s poškodenou osobou. Bol toho názoru, že napadnutým rozsudkom boli porušené jeho základné práva zakotvené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktoré spadajú do právneho inštitútu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s právnym názorom žalobcu nesúhlasí a mal za to, že žalobca v podanom odvolaní voči rozhodnutiu súdu neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti. Žalovaný sa v plnom rozsahu pridržiaval svojho písomného vyjadrenia k podanej žalobe, ktoré bolo zaslané krajskému súdu pod č. KM-OPSI-S-277/2014 zo dňa 13.01.2015. Na základe doposiaľ už uvedených skutočností považoval napadnutý rozsudok krajského súdu za vydaný v súlade s ustanoveniami O.s.p., ktorý je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, prvostupňový súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. apríla 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať

zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru a rozklad žalobcu zamietol.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Uvedené konštatovanie sa prirodzene vzťahuje aj na podrobné rozobratie skutkového stavu a priebehu správneho konania, ktoré krajský súd obsiahol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho podrobne popísal krajský súd. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku iba dodáva:

Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu (§ 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona).

Z obsahu služobnej prísahy policajta zakotvenej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, a svoje sily a schopnosti vynaloží na ochranu práv občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života; riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Služobná prísaha nie je príslubom limitovaným na čas výkonu služby. Požadované vlastnosti (čestnosť, statočnosť, disciplína a pripravenosť vynaložiť svoje sily na ochranu verejného poriadku a majetku občanov) sú základnými predpokladmi k výkonu služby v Policajnom zbore. Príslušník, ktorý tieto vlastnosti nemá a mimo služby sa prejavuje v rozpore s nimi, hrubo poškodzuje dôveryhodnosť Policajného zboru.

(rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.07.2011, sp. zn. 5Sžo/237/2010)

Zákon č. 73/1998 Z.z. neobsahuje legálnu definíciu konania - porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Z uvedeného vyplýva, že na kvalifikovanie a posúdenie takého konania ponecháva zákonodarca pomerne širokú voľnú úvahu. Táto úvaha však nie je neobmedzená a nemôže zachádzať do prejavov svojvôle. To, či sa určitá osoba - príslušník Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky či

Železničnej polície, dopustí porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, je potrebné posudzovať náležite a dôkladne, u každej konkrétnej osoby zvlášť, podľa okolností, ktoré nastali, s prihliadnutím na všetky súvisiace skutočnosti, svedčiace či už v prospech alebo v neprospech posudzovanej osoby.

Zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je to u zamestnancov v pracovnom pomere, resp. kladie na príslušníkov Policajného zboru vyššie nároky a požiadavky na čestnosť a rešpektovanie zákona (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo/18/2014 zo dňa 30.04.2015)

Odvolačný súd dospel rovnako ako prvostupňový súd a správne orgány k záveru, že žalobca porušil svojim konaním služobnú prísahu a služobné povinnosti zvlášť hrubým spôsobom v dňoch 17., 18., 25., 20. 25. a 30. apríla 2014, nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, keď svoje sily a schopnosti nevykladal na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť, ale naopak neoprávnené vošiel do domu J. X. a jej sestry Mgr. H. U. na ulici U. v obci Sása a zdržiaval sa v ňom, opakovanie pod hrozbou násilia a inej ťažkej ujmy vymáhal vrátenie finančných prostriedkov, ktoré J. X. zapožičal a neboli vrátené v dohodnutej lehote, vyhrážal sa a vulgárne nadával J. X. aj jej sestre Mgr. H. U., čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a), g) h) zákona č. 73/1998 Z.z., pretože sa nezdržal konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru Slovenskej republiky alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržiaval služobnú disciplínu. Konal aj v rozpore s čl. 1, čl. 4 a čl. 8 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka Policajného zboru, s ktorým bol riadne oboznámený.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu by v danom prípade bolo ponechanie žalobcu v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorými sú najmä zodpovedné dodržiavanie služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, ich povinnosť byť čestnými, ochraňovať práva občanov a tým upevňovať ich dôveru v Policajný zbor, keďže zákon č. 73/1998 Z.z. < predpokladá, že príslušník Policajného zboru v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákon a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že prepustenie zo služobného pomeru je jedným zo zákonom predpokladaných spôsobov skončenia služobného pomeru, nemá podľa doterajších právnych názorov povahu sankcie ale je následkom určitého správania policajta, ktoré zákon definuje ako nezlučiteľné s ďalším trvaním jeho služobného pomeru. Zákon č. 73/1998 Z.z. kladie na policajtov vyššie nároky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. V konečnom dôsledku to znamená, že vo vzťahu k plneniu služobných povinností vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/11/2014 zo dňa 03.02.2015).

Námietky žalobcu týkajúce sa nedostatočne vykonaného dokazovania vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Zákonodarca v právnej norme § 233 ods. 1 <, <. zákona č. 73/1998 Z. z. <. ustanovuje oprávnenému orgánu povinnosť postupovať pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady a súčasne povinnosť posudzovať rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. <. vyplýva, že zákonodarca za dôkaz považuje všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, ako príklad uvádza najmä výpovede, vyjadrenia osôb, vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Súčasne zákonodarca priznáva účastníkovi konania právo navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy a povinnosť oprávnenému orgánu hodnotiť dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Správny orgán vychádzal zo skutkového stavu zisteného vlastným šetrením. Ako dôkaz si zabezpečil zvukový záznam REDAT tiesňovej linky 158 z 30.04.2014, a jeho písomný prepis, ďalej vychádzal z výsluchu žalobcu, zo zápisníc o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu na veci PhDr. H. T., J. X., policajtky OO PZ Zvolen P. H., policajta OO PZ Zvolen Y. L., Mgr. H. U., L. G., vodiča autobusu Y. R., policajta OOPZ Zvolen L. G., policajta OOPZ Zvolen Y. J., W. I.. Ďalej si zabezpečil záznam o disciplinárnych odmenách a disciplinárnych opatreniach, fotokópie prezenčných listín z preškolení z interných predpisov súvisiacich s konaním, vyjadrenie príslušného odborového orgánu, zhodnotenie služobnej činnosti ako aj ďalší dokumentačný materiál, ktorý je obsahom na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu.

Odvolačný súd má rovnako ako krajský súd za to, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá umožňuje orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, o ktorých sa domnieva, že by mohli mať podstatný vplyv na objasnenie skutočností podstatných pre vydanie spravodlivého rozhodnutia vo veci samej. Žalobcove práva porušené neboli, nakoľko správny orgán nemal pochybnosti o vierohodnosti výpovedí a preto nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie vo veci konfrontovať žalobcu s vypočúvanými osobami. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Odvolačný súd poznamenáva, že proti žalobcovi je vedené trestné konanie pre zločin vydierania. Žalobca v odvolaní poukázal aj na trestné konanie vedené proti J. X. pre prečin podvodu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5Sž/92/97, 4Sž/185/2000, 6Sž/13/2001, Sž-o-NS/23/2003, Sž-o-NS/53/2003, 4Sž/143/2002, 7Sž/107/2001, 7Sž/86/2002, 2Sžo/156/2008, 2Sž-o-KS/48/2005) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06, III. ÚS 345/05) vyplýva, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. Súd teda v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a sankciou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu.

Námietky žalobcu, že krajský súd v rozhodnutí rozšíril predmet porušenia služobných povinností a služobnej prísahy o ďalšie skutky, čo bolo pre žalobcu priťažujúcou okolnosťou, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Odvolačný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta nemožno zamieňať s trestným konaním. Stotožňuje sa s názorom žalovaného, že § 192 ods.1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. neobsahuje poľahčujúce ani priťažujúce hľadiská pre posúdenie porušenia služobnej prísahy. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že žalobca bol policajt s dobrými, nie najlepšimi výsledkami práce a posudzoval ako negatívne tak aj pozitívne hodnotenia práce žalobcu. Krajský súd zistený skutkový stav, hodnotenia žalobcu a ďalšie dôkazy, ktoré boli súčasťou administratívneho spisu len bližšie konkretizoval, pričom z týchto dôkazov vychádzali aj správne orgány.

Pokiaľ služobné orgány vyhodnotili počínanie žalobcu ako rozhodujúcu skutočnosť pre rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru policajta, postupovali v medziach zákona aj v intenciách etických

požiadaviek kladených na policajtov. Za daných okolností sa preto napadnuté rozhodnutie nemôže javiť ako neprimerane prísne alebo predčasné a to bez ohľadu na skutočnosť, či by bol dovedy žalobca služobne pozitívne hodnotený. Podľa § 192 zákona o inšpekcii práce a ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, na prepustenie stačí ohrozenie alebo konanie z nedbanlivosti, nemusí dôjsť k vzniku akejkoľvek ujmy. Uvedené ustanovenie je kogentné, ktoré neumožňuje odchýliť sa od neho a konať spôsobom, ktorý by bol pre žalobcu miernejší a výhodnejší.

V predmetnej veci sa krajský súd stotožnil so záverom správnych orgánov oboch stupňov, skutkový stav veci v správnom konaní považoval za spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom. Žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.